

Policejní případ v Růžové

Je pozdě večer 22:30. Barča nemůže usnout.

„Ty ještě nespíš?“ zeptal se tatínek, když vešel do pokoje.

„Nemůžu usnout. Povíš mi prosím nějaký zážitek z tvé práce?“

„Dobře, ale slib mi, že potom budeš spát.“

Kdysi dávno, to jsi ještě nebyla na světě, nám zavolali, že musíme přijet do ulice Růžová 2591/33 v Mostě. Bylo pozdě večer, takže místo ulice Růžová bych tu ulici nazval Tajemná 2591/33. Volala nějaká stařenka, prý se ve 12. patře střílelo a slyšela hrozný křik. Chudák, málem to s ní seklo, jak byla vyděšená. Byl to opravdu velký panelák. Měl 12 pater a právě do toho 12. patra jsme měli jít.

Nastoupili jsme s kolegy do výtahu. Když jsme byli v 6. patře, výtah se zasekl. Byli jsme nervózní. „Jestli se tam střílí, musí tam být už všichni mrtví!“ řekl jeden z kolegů.

„Hele, tady je telefonní číslo! Naše záchrana!“

David, tedy můj kolega, který se mnou sedí v kanceláři, začal volat na telefonní číslo.

„Rychle volej, nemáme čas, ať už nás přijdou vysvobodit!“ zařval Pepa.

Jenomže jak to tak bývá, ve výtahu není signál, takže volání bylo marné. David strčil mobil zpět do kapsy, když v tom se výtah otevřel.

„Jupí, super, pojd'te, chlapi!“

Byli jsme ale stále v 6. patře, takže jsme 6 pater museli vyběhnout. „Honem, rychle!“ stresoval se Jirka. „Policie! Otevřete!“ zařval jsem, když jsme konečně byli ve 12. patře u toho bytu. Otevřela mladá slečna. Vůbec nechápala, co se děje. „Co se stalo?“ zeptala se. „Áááale, nedělejte, že nevíte a teď nás pusťte dovnitř!“ Byt jsme začali prohledávat. Nikde ale nebyl ani jediný náznak toho, že by se tu mohlo před nějakou chvílí střílet. Prohledali jsme kuchyň až po koupelnu, ale nikde žádná stopa.

„Jděte ještě do ložnice. My jdeme do obývacího.“ David z ložnice zařval: „No neříkejte mi, že jsme si spletli byt?!“

„Možná i panelák.“ zavtipkoval Jirka.

Já a Pepa jsme šli do obývacího. Ta paní, která nám otevřela, tam stála vykulená jako sova a utěšoval ji její přítel. Zkrátka zamilovaný páreček. Když v tom jsem si všiml puštěné televize. V ní hrál nějaký horor, kde se střílelo. „Třř, třř, třř, ááá, pomoc, Johnne!“ řvalo to z televize. Všichni v tu ránu pochopili a chytli se za hlavu.

„No táááá, chlapi, je to jen stará stařenka, tak zpanikařila, nó.“ zavtipkoval náš vtipálek Jirka.

Ťuk, ťuk... „Paní Nováčková, nemusíte se ničeho bát. Byla to jen televize.“ Paní Nováčková jen vykulila oči: „A-aha, já se omlouvám, eee, nedáte si štrúdl?“

„No a potom jsme odjeli a teď zavři oči a spát!“ usmál se tatínek. „Hustý!“ divila se Barča. Až budu velká jako ty, budu taky policistkou!!! Tatínek zhasl lampu v Barčině pokoji a Barča zanedlouho usnula.

Anna Lohse, 8. roč.

Usagi Yjumbo válka

Byl krásný den, až na to, že na louce v Japonsku, kde zuřily války, se jedna odehrávala. Vedl se tam boj proti Lordu Hikijimu a Lordu Irakaritu.

Na ostrově Lorda Hikijiho byl náš hrdina Usagi. Byl to osobní strážce Lorda. Ale pak se to zvrtilo. Lordu Irakaritu dorazily posily. Hikiji zavelel ústup. Ale byli jsme obklíčeni. Museli jsme to prorazit. Když jsme se proráželi linií, Lorda zasáhl šíp a spadl z koně. Pak Usagi slezl z koně a usekl Lordovi hlavu. Odnosl jí dál od bojiště, tam ji zakopal.

Utíkal dál, potkal chatrč, kde se schoval. Usagi zaklepal na dveře, otevřela stará babička se zakrytým obličejem. Vešel dovnitř, sedl si a babička mu podala polívku. Usagi se sehnul a víte, co uviděl? V polívce plaval prst. Usagi vykřikl: „Démon!“ Démon skočil na Usagiho. Usagi včas vytáhl meč a zapích ho do démona. Usagi rychle utekl někam jinam. Když utíkal, slyšel, jak dupají koně. Usagi se otočil a uviděl Irakaritoho muže. Usagi vytáhl zase meč a usekl jednomu hlavu, nasedl na jeho koně a ujel.

Když se blížila noc, Usagi našel hospodu na druhé straně mostu. Usagi šel přes most, ale to si neuvědomil, že udělal velkou chybu. Protože když vstoupil do hospody, všichni byli vyděšený. Usagi dělal jakoby nic, pak k němu přišel pán.

Ten mu řekl „Pojď, vysvětlím ti to, Sedni si sem. Víš, jsi teď v maléru.“

Usagi „Proč?“

Pán „Protože ten most je prokletý démonem, který nikoho nepustí nazpátek!“

Usagi chvíli přemýšlel a pak řekl „Tak ho porazím!“

Jiří Voldhons, 4. třída

Západ slunce u moře

Byl deštivý den v Londýně roku 1972. Seděla jsem u okna ve svém pokoji a četla si moji novou knihu. To je má poslední normální vzpomínka. Následující dny mám v mlze. Pamatuji si teda převážně pocit prázdnoty. Přeci jenom se špatně vyrovnává s úmrtím blízkého člověka, konkrétně člena rodiny.

Pár dní na to jsme jeli k tetě, aby jí tam nebylo smutno, když je sama. Její dům byl obrovský a překrásný. Byl světle růžový s bílými detaily. Dalo by se říct, že byl až noblesní. Ve velké zahradě za domem rostlo mnoho různobarevných květů. Dál od domu stál kopec a na něm starý strom, na kterém visela dřevěná houpačka. Bylo z ní dobře vidět na oceán. Celé dny jsem seděla na houpačce a užívala si svěží vzduch.

Jednoho dne jsem byla jako vždy na houpačce a poslouchala zvuky lesa a oceánu. Bylo už dost pozdě, slunce zapadalo. Něco se ve mně zlomilo. Cítila jsem hořké slzy, co mi stékaly po obličeji jako proudy divoké řeky. Nešlo to zastavit. Prostě nešlo!

Rozběhla jsem se k růžovému domu. Dveře byly otevřené. Vešla jsem hned dovnitř. Mamka, co stála v kuchyni, kouřila cigaretu a hleděla z okna.

„Mami?“ Ticho...

„Mami, posloucháš mě?“ Nic...

„Prosím, odpověz mi!“ Vykřikla jsem zoufale.

Mamka upustila cigaretu a vyběhla ven. Vykoukla jsem z otevřených dveří. Uviděla jsem siluetu stromu na kopci. Ale nevisela z něj houpačka. Vyselo z něj drobné dívčí tělo.

Najednou mi vše došlo...

Sandra Kroužková, 8. roč.

Rodina

Karolína Svobodová

Nebojte se, maminky,
to, že rostem, neznamená, že se nemusíme vrátit
do plínky.

Někdy je to těžký s pubertou naší,
když malý děti v domě vám haraší.

Ale je to jinačí,
můžou být těžký časy, ale přemůžou je ty
nejhezčí.

Je jich víc než dní, kdy nám někdo zlomil srdce.

Mami, jsme silní, mladí, ale velcí lidé,
kteří se nemusí bát o svoji budoucnost,
neubývá, ale roste zaměstnanost.

Maminko, v téhle době je to jiný,
jiný než když jste s tatínkem byli mladí,
nebo alespoň mladší, než jste teď a tady.

Dospívání je těžký, proto musí být u nás
někdo od koho se cítíme být milováni,
a to jsou lidi pro nás důležití.

Funkce rodiny nemají být pochyby,
ale láska, střecha a živiny,
jinak umřeme bez pochyby.

Nebo skončíme v dětském domově
a budem mít stres v dětské chudině
to by se nemělo stát v žádné rodině.

Pro dítě v kočárku,
které řve, že chce maminku,
do dětského domova ho odložili,
naštěstí v dobré rodině ho adoptovali.

Mějte rádi maminku, tatínka,
abyste neměli pochyby, oni vás mají rádi.
Pokoušejí se nás chránit,
ale před tímhle světem chránit nás nelze.

Nic není napořád,
všeho měli bysme si vážit,
nikdy nevíte, co se stane za minutu,
co se stane zítra.

Jestli ráno vstanete,
nebo nevstanete z postele.

Někdo je na neděli v kostele,
ale pomůže vám? Fakt existuje?
Od smrti nás nevyprostí,
ani bůh z kostí.

Žijte života,
dokud je ho ještě trocha,
třeba z vás bude socha.

Nebo je to smyčka,
zemřete a narodíte se v jiné podobě znova...

My love car

Ahoj, jmenuju se Tadeáš a budu vám vyprávět o mém autě, je z roku 1989. Teď si asi říkáte, že to bude nějaká stará křáplotina, ale vypadá docela mladě.

Auto má ještě 2 generace, ta nejnovější je asi z roku 2018 a ta nejstarší z roku 1987. Promiňte, kecám, 5 generací. Nejspíš jste napjatí, ale to by nebylo fér, že bych vám to neřekl, takže vám musím říct příběh.

Všechno to začalo v 9 letech., když jsem si nainstaloval Instagram. Poprvé jsem ho otevřel a hned jsem viděl tuning. Začal jsem poznávat JDM a Rocket bunny a phonk. Asi většina nevíte, co to je phonk. Je to hudba, která se musí pouštět nahlas, ale pro vás bych ji moc nedoporučoval, protože je někdy i hodně hlasitá. A jak jsem si pouštěl písničky phonk, pak jsem uviděl jednu písničku s autem. Ta písnička se jmenuje Curva techade, asi vás zajímá, proč jsem zmínil to auto, no protože v té písničce to je ono!

Když jsem to auto hledal tak jsme se do ní hned zamiloval. Ní? Tovota Supra MK4, kdo to auto nezná, tak je známé zvukem jako ratatata, jako třeba nissan gtr r34, ten je známý stututu. Ale teď vám povím něco o supre. Má podvozek JZZ30 soarer. Využívá motor ZZZ-GEC atmosférické sání 225 koní. A ZZZ-GTE turbo 280 koní pro Japonsko a Evropu. Nejsilnější verze byla s motorem ZZZ-GTEO o výkonu 330 HP, řečeno horse power us verze.

I díky filmu Rychle a zběsile jsem poznal supru od Paul Walkera, který teda zemřel v roce 2013 v Porse Carrera GT.

Tadeáš Zápotocký, 4. roč.

Revenge

Cecilie byla andělem v čistém nebi, ale byla zajata démony, kteří ji zneužívali. Démoni Cecilii usekli křídla a zapečetili její svatou moc. Poslední kapkou bylo, když démoni vysadili Cecilii na lidskou půdu. Už tahle holka nebyla andělem na všechny, neměla ani křídla, ani svatou sílu. Byla zlá a smutná. Slíbila si, že zničí všechny démony.

Cecilie byla adoptovaná klanem kultivujících, kteří ji cvičili ve fyzické síle. Cecilie se stala velmi silnou, tak silnou, že dokázala rozlomit vnitřní pečeť svaté síly.

Cecilie opět cítila svou moc a rozhodla se vykonat svou pomstu. I když neměla svá nádherná křídla, dokázala by porazit všechny démony.

Anděl se vrátil. Přinesl s sebou spoustu neštěstí pro démony. Už tady... Dívka dorazila k branám krále démonů. Proti Cecilii neměl nikdo šanci, a tenhle král taky.

Brána se otevřela a obrovský démon se sedmi rohy a deseti hlavami zařval: „To jsi ty zabila všechny mé poddané?! Pokud ano, připrav se na smrt!“ Cecilie nepromluvila ani slovo, protože obrovského démona nebrala vážně. Nepřítel podnikl první útok rukou. Bylo to pomalu. Cecilie snadno uskočila. Vylezla na jeho ruku a dobrala se krku démona. Anděl vzal svůj meč, naplnil ho svou svatou silou a jedním útokem odříznula všechny hlavy krále démonů.

Král démonů zemřel a všechny jeho poddaní, kteří využívali lidi na zemi, zmizeli také, protože existenci všech démonů podporoval pouze král. Tak na zemi nastal mír.

Daryna Huliak, 7. roč.

Sen nesen Krýlův dům

Byla sobota ráno, a tak jsem šla na snídani. Měla jsem chleba se šunkou. A když jsem se nasnídala, tak jsem šla ven. A když jsem otevřela dveře, tak nikde nebylo nic. A když jsem zavřela oči, a otevřela, tak vše bylo normální. Myslela jsem si, že to byl jen sen. Ale ne, stalo se mi to znovu.

Když jsem šla spát, všude byla krev. Tak jsem to nechala být a šla jsem spát. A najednou jsem se někde probudila. Všude byl červený vzduch, hořící stromy a domy. Vypadalo to tam jako v nějaké válce, ale pak jsem si všimla, že tam nebyly jenom hořící stromy a domy, ale i velký černý vír. A pod tím vírem byl dům. Velký dům.

A tak jsem tam šla. A když jsem tam otevřela dveře, tak jsem byla zase doma. Vzbudila jsem se v posteli, a tak už jsem to začala řešit. Sedla jsem si a přemýšlela jsem, jestli jsem skutečná, protože tohle se opravdu nikomu neděje!

Ema Kurachová, 4. roč.

Výtah

Byl jednou jeden výtah. Ten výtah jezdil, jak měl. Najednou přestal fungovat. Všichni byli zklamaní. I babička na vozíčku byla zklamaná. Nikdo nevěděl, co dělat. Všichni se ho snažili opravit. Také babička chtěla pomoci.

Pozvali si taky kouzelníka. Ten máchal okolo sebe svými rukama a furt dělal nějaké čáry. Výtah se ale propadl a tentokrát se rozbil úplně.

Najednou se otevřely dveře. Byl v nich Mistr Hasman. Přišel k tomu výtahu a začal ho opravovat. Všechno kolem lítalo.

Za chvíli se postavil a řekl: „Výtah je opravený.“ Všichni se začali radovat. První, kdo ho hned vyzkoušel, byla babička na vozíku.

Václav Lacina, 7. roč.

PODÍVEJ SE NA MĚ

Jednoho dne, bylo zrovna úterý a my jsme se odstěhovali. Řekla jsem mamce, že se jdu projít. O půl hodiny později jsem uviděla tunel, který vedl do podzemí. Tak jsem tam šla. Byla tam hnědá voda. O 1 m dál začala ta vod červenat. Pak tam začali být kosti.

Začala jsem utíkat, ale přede mnou se zavřel tunel a do ucha mi někdo zašeptal „**Podívej se na MĚ!**“

Adéla Pikalová, 4. roč.